

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Β')

Σάββατο Ἀθήνα, 31 Ὀκτωβρίου 1920

ΑΡΙΘ. 708 (ΦΥΛ. 18)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΨΥΧΑΡΗΣ: Τὸ στέμμα τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀγάπης.

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗ: Ἀθήνα.—Πολύμνια.

ΣΤΕΦΥΡΟΣ ΠΡΕΔΥΡΟΣ: Κισσός.

ΚΟΡΗΛΛΗ ΘΗΛΑΣΣΙΝΟΥ: Βιολί μου.

ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ: Ὁ Κατάδικος.

Κ. ΜΗΚΙΣΤΟΣ: Παραμύθημα.

ΜΙΧ. ΘΕΡΒΑΝΤΗΣ — Κ. ΚΗΡΕΙΟΣ: Δὸν Κιχότης (συνέχεια).

Ο ΝΟΥΜΑΣ: Φαινόμενα καὶ πράγματα.

ΑΠΟ ΒΑΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΑΟΜΑΔΑ: Κριτικά.— Νεο-ελληνική φιλολογία.— Ξένη φιλολογία.— Περιοδικά—Χωρὶς γραμματόσημο.

❀❀ ΤΟ ΣΤΕΜΜΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ❀❀

Κοίτεται πεθαμμένο τῶμορφο τὸ παλληκάρι, κοίτεται πεσμένος ὁ Ἀλέξαντρος ὁ βασιλιάς. Μεγάλη μπαντιέρα ἑλληνική σκεπάζει τὸ κορμί του, ἴσια μὲ τὰ χεῖλια του ἀνεβασμένη.

Κάθεσαι ἀριστερά του, Ἀνώτατη, Γυναίκα Ἐσὺ τοῦ βασιλιά, μὲ τὸ χέρι Σου στὸ προσκέφαλό Του ἀγκουμπισμένο. Δάκρια ποτάμια κατακυλῶν ἀπὸ τὰ μάτια Σου τὰ μάβρα, δάκρια βουρκώνουνε σὰν τὰ σύννεφα τὸ πρόσωπό Σου τώραῖο.

Συμπάθω με πὺν σιμώνω, Ἀγκαθοστεφανωμένη, ἔτσι πρὸς Ἐσένα. Ποιὸς, μὰ ποιὸς μπορεῖ νὰ πῇ, ποιὸς νὰ καταλάβῃ τὸν πόνο Σου, τὸ μοναδικό, ποιὸς νὰ βουτήσῃ ὡς τὸν πάτο τέτοιου ὠκεανοῦ;

Τί δὲν εἶδες, τί δὲν ἔπαθες, βασίλισσά μου; Γνώρισες τὴν κακία τοῦ ἀνθρώπου, γνωρίζεις

τώρα καὶ τὴν κακία τῆς Τύχης, τὴ φρένη ἄχ! τοῦ θανάτου.

Καὶ ὅμως ἓνα λούλουδο ἀνοιξιάνικο στάθηκε ἢ χαριτωμένη Σου ἢ ζωή. Ὁ βασιλιάς Σου καὶ Σὺ δημιουργήσατε κόσμους, κόσμους ἠθικούς, κόσμους ἔθνικούς, Ἐσεῖς χαράξατε δρόμους καινούργιους, ὅπου θὰ βαδίζουμε κι ἄλλοι βασιλιάδες. Μπορεῖ κατόπι, ποιὸς ξαίρει, κανένα βλαστάρι Σας νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ νικητικά.

Ἡ λατρεία τῆς πατρίδας, ἡ θρησκεία, ἡ τιμὴ λαμπρύνανε τὴν ψυχὴ Σας. Μὴν ἔχῃς παράπονα, Ἐσὺ, πὺν σήμερα εἶσαι ἢ πὺν δυστυχημένη ἀπ' ὅλες τὶς γυναῖκες. Ἀπόλαψες, Ἀνώτατή μου Ἐσὺ, κάτι πὺν στέκει πὺν ἀψηλὰ κι ἀπὸ κορόνα βασιλική, γιατί φορεῖς τώρα τὸ Στέμμα τὸ ἱερὸ τοῦ Πόνου καὶ τῆς Ἀγάπης.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΗ ΣΤΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ "ΦΙΛΗΔΕΛΦΕΙΟ,"

❀❀ ΑΘΗΝΑ ❀❀

Ὡρα γλυκειά. Σαπλώνει ὥραῖα δομένη ἢ Ἀθήνα στὸν Ἀπρίλη, σὰν ἑταῖρα. Εἶναι ἡδονὲς τὰ μῦρα στὸν αἰθέρα, καὶ τίποτε ἢ ψυχὴ πὰ δὲν προσμένει.

Στὰ σπῖτια σκίβει ἀπάνω καὶ βαθαίνει τὸ ἀσήμι τοῦ βλεφάρου τῆς ἢ ἐσπέρας. Βασίλισσα ἢ Ἀκρόπολη ἐκείπερα, προφύρα ἔχει τὴ Δύση φορεμένη.

Φίλ' φωτὸς καὶ σκάει τὸ πρωταστέρει. Στὸν Ἰλισσὸ ἔρωτενεται τὰ γέρι, ροδονυφοῦλες δάφνες πὺν ριγοῦνε.

Ὡρα γλυκειά χαρὰς καὶ ἀγάπης, ὄντας πουλάκια τὸνα τᾶλλο κυνηγοῦνε, τ' Ὀλύμπιου Δία μὰ στήλῃ ἀεροχτυπώντας.

❀❀ ΠΟΛΥΜΝΙΑ ❀❀

Στὸν ποιητὴ Ραφτόπουλο

Ψεύτικα αἰσθήματα
ψεύτη τοῦ κόσμου!
Μὰ τὸ παράξενο
φῶς τοῦ ἔρωτός μου
φέγγει στοῦ σκοτεινοῦ
δρόμου τὴν ἄκρη:
Μὲ τὸ παράπονο
καὶ μὲ τὸ δάκρι,
κόρη γλωμόθωρη,
μαυροντυμένη.
Κ' εἶναι σὰν αἰνίγμα,
καὶ περιμένει.
Λάμπει τὸ βλέμμα τῆς
ἀπ' τὴν ἀστένια.
Σάμπως νὰ λιώνουνε
χέρια καρénια.